

Nr 54

Av herr Börjesson i Falköping m. fl., om skärpta bestämmelser mot nedskräpning i naturen.

(Lika lydande med motion nr 43 i Första kammaren)

Enligt nu gällande ordning föreligger särskilda bestämmelser till skydd mot nedskräpning i naturen. Det är sålunda förbjudet att skräpa ned i naturen med glas, papper, avfall eller annat, så att därav kan uppkomma otrevnad eller skada för annan. Brott mot detta *kan* medföra böter. Trots denna förebyggande lagstiftning synes nedskräpningen öka i en takt som inger oro. De behållare för skräp och avfall som finnes uppsatta vid landsvägarna tycks inte såsom avsetts komma till användning, utan bilister och andra trafikanter begagnar sig i stor utsträckning av vägdiken och åkerkanter som avstjälningsplats för avfall av olika slag. Bilisterna föredrar ofta att kasta ut detta genom den nedvevade bilrutan framför att stanna och betjäna sig av de för ändamålet avsedda behållarna. Vägdikena får därigenom en karaktär av soptippar, som inte bara är till otrevnad för andra trafikanter utan som även är till men för jordbrukare med ägor intill vägen, därigenom att betande djur kan taga skada av flaskor och andra vassa föremål som vårdslösa bilister lämnat efter sig. Det förekommer t. o. m. att den jord som är belägen 15—20 meter från vägbanan inte kan brukas på grund av risker av detta slag.

Men det är inte bara vid vägkanterna som nedskräpningen äger rum. Många människor tycks anse det vara fullt i sin ordning att lämna resterna av en måltid i det fria efter sig i naturen, och de synes inte inse att detta skapar otrivsighet för andra människor och risker för betande djur.

Det är tydligen nödvändigt med skärpt uppmärksamhet mot personer som i detta avseende bryter mot naturskyddslagen.

I det här sammanhanget finns det också anledning att påtala en annan sak. Den gäller affiseringen längs landsvägarna. Ofta användes husväggar, telefonstolpar och mjölkbord för affischna, vilka inte sällan får hänga kvar långt efter det att de fyllt sin uppgift och så småningom med vindens hjälp sprides i naturen. Här finns det också anledning att rikta kritik mot de av kommunerna uppsatta affischtavlorna; renhållningen vid dessa lämnar ofta mycket övrigt att önska.

Det framstår som synnerligen angeläget att skydda naturen, vilken representerar värden som svårigen kan mätas med pengar. Alla måste hjälpa till att vårda dessa oskattbara värden, så att naturen blir en rekreativskälla

i ordets bästa mening. Det är av vikt att de som medverkar till nedskräpningen i naturen fås att inse det olämpliga i sitt beteende, och om inte andra medel hjälper måste en skärpning av påföljdsbestämmelserna företas.

Med stöd av vad vi här ovan anfört får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam prövning av frågan om skärpta bestämmelser till skydd mot nedskräpning i naturen.

Stockholm den 16 januari 1964

Bengt Börjesson
i Falköping

Emil Elmwall

Arne Persson
i Heden

John Eriksson
i Bäckmora

Fritz Börjesson
i Glömminge

Harry Wahrendorff

Sven Vigelsbo